

ŞEBNEM PİŞKİN

The illustration depicts a young boy with brown hair, wearing a green tunic and a blue scarf, running through a stone archway. He is holding an open red book. Above him, an owl is perched on the left wall, and several open books are floating in the air. The walls are made of large stone blocks, and torches are mounted on them. The floor is made of dark stones.

GİZLİ DÜNYALAR GEÇİDİ

*Bizans efsanelerinden Ayasofya'ya
kadar uzanan gizem dolu bir macera...*

CARPE
DIEM

Gizli Dünyalar Geçidi

Yazar: Şebnem Pişkin
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 240
Genç Kurgu / Fantastik-Macera
1. Baskı, İstanbul, Mart 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24

kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Şebnem Pişkin

6 Ocak'ta Safranbolu'da doğdu. Ortaokulu Erenköy Kız Lisesi'nde, liseyi İstek Vakfı Acıbadem Lisesi ve Kadıköy Kız Lisesi'nde okudu.

Lisans eğitimini Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü'nde tamamladı.

Bir süre iş dünyasında otomotiv, bilişim ve turizm sektörlerinde satış ve pazarlama alanında çalıştıktan sonra 2006 yılında ilk kitabı yayınlandı.

Bu kitabıyla Türkiye'nin en iyi on kişisel gelişim yazarından biri seçildi.

Yazılarında ve kitaplarında kendi tarihimizden karakterler ve efsaneler ile tasavvuf öğretisi ve fantastik kurguyu birleştiren yazar, çocuk edebiyatına çok sayıda eser verdi.

Çeşitli edebiyat dergilerinde de yazıları yayımlanan Şebnem Pişkin, aktif olarak deniz küreği sporuyla ilgileniyor ve Bodrum'da ikamet ediyor.

SÖYLENEN HER SÖZ
EBEDİDİR.

BU YÜZDEN
GÖKYÜZÜ BÜTÜNÜYLE
ÂLEMİN SÖZLERİYLE
DOLUDUR.

KOZMİK PLAN

“Hayal gibi, rüya gibi, belki de ölüm gibi” demişti Efsun Efendi, “Gölgeyi güneşten ayıran çizgi gibi; ne var ne de yok, ne bilinen ne bilinmeyen, ne inkâr edilen ne de tasdik edilen... Diyorum ya, hayal gibi tıpkı. Berzah vatanı orası çırak, anlıyor musun, berzah vatanı!”

Anlamış mıydım ustamın tam olarak ne anlattığını, emin değilim. Ama kafama koymuştum bir kere, dünyamı değiştirecektim. Hem de bunu ölmeden önce yapacaktım. Çünkü biliyordum ki dünya üzerinde bir yerden bir yere gitmek için nasıl ki yollar varsa, bu dünyadan başka âlemlere gitmek için de mutlaka yollar var olmalıydı.

Babam bunu başarmıştı. Bir sene kadar önce aniden ölmüş ve berzah vatanına uçup gitmişti. Ben de oraya gitmek niyetindeydim. Ama az önce de dediğim gibi tek bir farkla; ben bunu ölmeden önce gerçekleştirecektim.

Bunun mümkün olduğunu ustamdan öğrendiğim zamandan beri aklımdaki tek şey buydu.

Ustam bana kozmik plandan ve kozmik plandaki ilahi takvimden bahsetmişti.

Kozmik plana göre dünyanın dışında sayısız âlem ve bu âlemlerin içinde bulunduğu sayısız boyut vardı ve her boyutun zamanı, olayları ve yaşam süreci birbirinden farklıydı.

İlahi takvime göre belli zaman dilimlerinde bu boyutların kapıları kozmik boyuta açılıyor ve oradan boyutlar arasında bir boyuttan diğerine atlama yapılabilirdi.

Çok ısrar ettim, sonunda ustam, ilahi takvime baktı ve boyut kapılarının açıldığı zamanlardan birini kulağıma fısıldadı.

Aylardır, işte bu 'büyük gün'ün hazırlığı içindeydim. Bunun için aylar önce cebimdeki son kuruşu kehribar taşlı doksan dokuzluk bir tespihe harcamıştım.

Tespih önemliydi. Tüm enerji yönlendirmesini ve enerji yoğunlaşmalarını bu tespih aracılığıyla yapacaktım. Belki de bu tespih her şeyin anahtarı olacaktı.

Kehribar tespihi parmaklarımın arasına aldım ve tek tek saymaya başladım. Doksan dokuz bakla, iki nişane ve bir imame. Toplam yüz iki. Kusursuz!

Annemle birlikte yaşadığımız küçük evde bana ait olan odanın kapısına bastım mühürü. Artık odaya adım atmaya yetkili tek kişi bendim!

Temizlięi de dahil olmak üzere her işinden bizzat benim sorumlu olacağımı söyledim anneme. Yeter ki odama benden başkası adım atmasın.

Odanın enerjisini bozacak hiç bir şey olmamalıydı. Öyle ki ben, evin içinde dolaştığım terlikleri bile odama girerken kapının önünde çıkarıyor ve odaya öylece giriyordum.

Zavallı annem aylardır odanın içine değil adım atmak, kapıdan içeri başını bile uzatamaz oldu.

Odada neler olduğuyula ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Bense günün belirli bir bölümünü ve gecenin neredeyse tamamını bu odada geçiriyordum.

Odamda saatler boyunca tek başıma ne yaptığımı bilen hiç kimse yoktu.

SIRLI KÜTÜPHANE

Bir süre el yapımı kâğıt nasıl olur, deri parşömen nereden bulunur, safran pahalı mıdır, eski yazı nasıl öğrenilir diye önüme gelene sorar olmuştum.

Sonra ustam tüm bu malzemeleri temin etmeme yardım ettiği gibi bana eski yazıyı öğretmeye de başladı.

“Bu yazıyı bilmem şart mı?” diye mızızlandım önceleri.

Ustam bana “Nota bilmeyen müzisyen olur mu?” diye sorduğunda işin ciddiyetini anlamıştım ve itirazı bıraktım.

Eski yazının temel sistemini öğrenmek yalnızca on beş günümü aldı.

Sonrasında sık sık yolum Atıf Efendi Kütüphanesi’ne düşer oldu.

Binlerce eski yazılı eserin ve el yazmasının bulunduğu bu vakıf kütüphanesi yaşadığım eve hiç de uzak değildi.

Vefa Caddesi üzerindeki bu tarihi kütüphane sihirli bir atmosfere sahip gibiydi.

Yuvarlak kemerli ahşap bir kapıdan geçilerek çıkılan kütüphane avlusu eşsiz güzellikteki bir bahçeye açılıyor, bahçedeki derin sessizlik ise insanın içini ürpertiyordu.

Taş ve tuğladan yapılmış kütüphane binasının içine yedi basamak çıkılarak giriliyor ve küf kokulu duvarlarına eski yazıyla işlenmiş olan Atıf Efendi'nin şu yazısı ziyaretçilerini karşılıyordu:

“Kütüphanem, salı günü ve cuma günü dışında haftada beş gün güneşin ufku üstüne çıkmasından bir saat önce açılıp, güneşin batışına iki saat kalıncaya kadar kapanmaz.”

Kütüphanenin açılış ve kapanış saatlerinin güneşin doğuş ve batışına göre ayarlanıyor olması ne kadar da şaşırtıcıydı!

Eski yazı çalışmaları için geldiğim bu gizemli kütüphanede oturup çalışırken birçok defa yerin altından esrarengiz seslerin geldiğine tanık olmuştum.

Hatta bir defasında dayanamayıp yere boylu boyunca uzanmış ve kulağımı yere dayayıp sesleri dinlemiştim.

Duyduğum sesler daha çok çekiç sesleri gibi gelmişti bana.

“Tak! Tak! Tak!”

Duyduklarıma hiçbir anlam verememiştim ama içten içe korku duymuştum.

Bu seslerin nereden geldiğini çok sonra anlayacaktım.

Şimdilik işime yarayacak olan kitapları ödünç alıp eve götürmek ve büyük güne kadar elimin altında tutmak akıllıca olacaktı.

BAŞKA ÂLEMLER

Bundan başka, Çemberlitaş baharatçılarından nargile kömürü, misk, safran ve tütünler de taşıdım odama.

Gece vakitlerinde metal bir kap içinde bu kömürleri tutuşturuyor, yanan ateşin üzerine yerleştirdiğim düz teneke üzerindeki tütünlerin nahoş kokusuyla odama çekiliyordum.

Büyük bir titizlikle hazırlandığım büyük günden önceki son bir ay boyunca sadece su, zeytin, ekmek ve zeytinyağıyla beslenir olmuştum.

Tan yerinin ağarmasından akşam gün batana kadar yemeden içmeden günümü geçiriyor, gün batımından tan yeri ağarana kadar ise sadece bu besinlerle karnımı doyuruyordum.

Ustama göre hayvansal yağları yemeyi de kesmiyordum.

Çünkü hayvansal gıdalar insandaki hayvani yönü ortaya çıkartır, böylece hayvani yönün prensipleri manevi prensiplere hâkim olurdu.

Ustamın ağzından çıkan her sözü dikkatlice dinliyor ve uyguluyordum.

“Kaç çeşit âlem vardır?” diye sormuştum bir kere-sinde ustama.

“Âlem içinde sayısız âlemler vardır ama bizim bulunmamız gereken yer burasıdır. Nasıl ki balık suda, böcek toprakta yaşarsa yıldızların ateşinde bile o ortama uygun varlıklar yaşarlar” demişti.

Diğer âlemler hakkında sayısız soru sormuştum. Neydi ustamın ‘diğer âlemler’ diye anlattığı kavram, en zoru hangi âlemde, ya hedefteki yer neresi olmalıydı?

“Dünya vatanı en zorudur” diye anlatmaya başladı ustam, “Burası sorumluluk, sınav ve çalışma yeridir. İnsan, yokluktan var oluşa çıktığından beri bir yolcudur ve bu yolculuk meşakkat ve hayatın zorlukları, çeşitli mihnetler, sıkıntılar, belalar, sınavlar, tehlikeler ve korkular üzerine dayanır. Bu âlemin dışındaki âlemlerde sorumlulukla yükümlü bulunan başka bir âlem daha yoktur. Diğer âlemlerdeki mutluluk bu dünya vatanında yapacağımız iyi işlere bağlıdır.”

Oysa benim ilgimi en çok berzah âlemi çekiyordu. Berzah âlemi diğer âlemlere bir geçitti.

Ölüm gibiydi ama değildi. Vardı ama yok gibiydi. Gerçekle iç içe geçmiş bir hayaldi sanki.

İki denizin birbirine karışmaması gibi bu dünyayla
birbirine karışmıyordu.

Rüyayla uyanıklık gibi... Düş gibi...

Bu yüzden benim aklım hep o âlemdeydi.

USTA VE ÇIRAK

“Haftanın her gününü ve her gecesini yedi gök cisminden birisi yönetir. Her gün ve gece kendi yöneticisi olan gök cisminin karakterindedir ve günler, kendi karakterlerine uygun işler için müsaittir” dedi ustam ve ekledi: “Büyük gün için hangi gün ve saatin uygun olacağını hesap ettin mi?”

“Evet ustam, tıpkı bana öğrettiğiniz gibi Ay’ın büyümesini, küçülmesini, astrolojik açıları, Ay’ın menzillerini takip edip gök günlükleri tutuyorum. Çünkü gök takvimine göre olumlu işler Ay’ın büyüme evresinde, olumsuz işler ise Ay’ın küçülme evresinde yapılır. Bütün bunlara dikkat ediyorum.”

“Aferin çırak.”

Ustamdan harflerin esrarını da öğrenmiştim. Her bir harf kendine göre ruhani bir güce sahipti ve her biri bu âleme bir titreşim yaymaktaydı.

Yedi harf ateş elementini, yedi harf su elementini, yedi harf hava elementini ve diğer yedi harf ise toprak elementini yansıtırđı.

Ustamın yaptığı tabloya göre yirmi sekiz harfin yarısı aydınlık harfler, diğer yarısı ise karanlık harflerdi. Bunlar da kendi içlerinde erkek ve dişi harfler olarak ayrılıyordu. Noktasız harfler mutlu harfler, noktalı harfler ise uğursuz harflerdi. Her harfin karşılık geldiği sayısal bir değeri vardı. Ustam beni defalarca uyarmıştı:

“Büyük günde her şeyin istediğın gibi olması için zamanlamayı, astrolojik açıları, kullanacağın harfleri, onların sayısal değerlerini, elementlerini, erkek-dişi oluşlarını ve kendi aralarındaki dizilişlerini kusursuz bir şekilde hesaplamalısın. Tek bir hata bile her şeyine mâl olabilir. Anlıyor musun? Bu işin şakası yok!”

“Anlıyorum ustam.”

“Bir tek hata bile yaparsan başın büyük derde girer.”

“Evet ustam.”

“Bunu yapmayı neden bu kadar çok istiyorsun?”

“Çünkü maddi düzen içinde güce kavuşmak istiyorum ustam. Dört duvar arkasındaki gizlerin bana bilinir olmasını istiyorum. Suyun üstünde yürüyebilmek, havayı yakıp geçebilmek, kâinattan yemek yiyebilmek istiyorum. Bedenim asla yaşlanmasın istiyorum. Hatta uykuya bile gereksinim duymayayım istiyorum. Bütün bunların mümkün olduğunu bilirken neden sahip olmayayım?”

Her günün ve gecenin kendi yönetici gezegeni vardı ve her gezegenin de bir sembolü.

Öte yandan güneş sisteminin çevresinde bulunan ve dünyanın içinden geçermiş gibi görüldüğü on iki burç ve bu on iki burcun da sembolleri vardı.

Ay duraklarının her birine bir harf, bir derece ve bir anahtar cümle ithaf edilmişti.

Yaptığım hesaplamalara göre büyük gün için en uygun zaman cumartesinin 4.saati, arslan burcunun 21.derecesi, Y harfinin sembol olarak kullanıldığı Ay'ın şarteyn menzilinde koç burcu 25 derece ile boğa burcu 7 derece arasında olacaktı.

Gökyüzünün bu konumda olacağı vakti gök gün-lüklerine bakarak tespit ettim ve boyut kapılarının açılacağı zaman dilimi belirledim.

O gün ve o saat gelinceye kadar çalışmalarım devam edecekti. Ve zaman geldiğinde ise... İşte o zaman neler olacağını henüz ben de bilmiyordum.

SIRA DIŞI GÜÇLER

Neyi, nasıl yapmam gerektiğini hep ustamdan öğreniyordum. Ve yine onun yardımlarıyla 99 esmadan en uygun olanı seçtim.

Sonra dört satır ve dört sütundan oluşmuş bir kare çizdim. Karenin dört ayrı kenarına dört büyük meleğin isimlerini yazdım. Yazımı tamamladıktan sonra kâğıdın üst tarafına küçük bir delik açtım ve delikten ince, kırmızı bir iplik geçirerek ekşi nar çubuğu sopasının ucuna astım.

Sopanın ucunda sallanan kâğıdın altına küçük nar-gile mangalını ve mangalın üstüne de ödağacı tütsüsünü yerleştirdim.

Her günün ve her gecenin uygun yıldız saatlerinde esmayı belirlediğim sayıya ulaşınca kadar tekrar ediyor, sopanın ucunda asılı kâğıda bakarak büyük günü imgeliyordum.

Bu sırada küçük nargile mangalının üstünde asılı duran kâğıt, yalnızca ısının etkisiyle açıklanamayacak derecede hızla dönmeye başlıyor, çok tuhaf, farklı ve hatta aşırı şekillerde hareket ediyordu.

Odanın çeşitli yerlerinden garip çatırtı, çıtırtı ve hareket hissi veren sesler geliyordu. Bu ses ve hareketlerden içten içe ürküyordum ama yine de dikkatimin dağılmasına izin vermiyor ve sakince oturmaya çalışıyordum.

Arada bir oturduğum yerden kalkarak biten tütsüyü yeniliyor, her gece bu işlemleri tek sayıda bırakarak ertesi gün kaldığım yerden devam ediyordum.

Büyük gün için belirlediğim gün ve saat gelene kadar bu ritüellere devam edecektim.

Efsun Efendi'nin benim için seçtiği esma, bilinen 99 isim içindeki anahtar kelimeydi. 66 sayısının karşılık geldiği bu anahtar kelime bütün zıtlıkları içinde topluyor, şayet doğru kullanılırsa her sır kapısını mutlaka açıyordu.

Aydınlık ve karanlık, bilgi ve cehalet, pozitif ve negatif, iyilik ve kötülük kapılarının her birine uyan tek anahtardı.

Ustam bana bu kelimenin gücünü anlatırken her ismin birbirinin tamamlayıcısı olduğunu hatırlatmış, eğer bu tek anahtarı kullanmayı bilirimse kâinatın bütün sırlarının bana açılacağını söylemişti.

Hatta bu ismin kadrini yeterince anlamayı başarsam insanlıktan gizlenmiş olan yüzüncü adı bile bulabileceğimi fısıldamıştı kulağıma.

Ustam bütün bunları biliyordu. Oysa ben bu işlerde çok yeniydim, çok acemiymdim. Yapmaya niyetlendiğim işin ne büyük tehlikeler içerdiğinden, en ufak bir hatanın sadece kendimi değil pek çok insanı büyük bir felakete sürükleyebileceğinden habersizdim.

Mesela Ay küçülürken oluşan doksan derecelik aç ‘şerli’ bir açıydı. Efsunlu karenin yazılı olduğu kâğıt asla Ay ve güneşin direk ışıklarına maruz kalmamalıydı.

Birlikte en uygun esmayı seçerken ustam bana, “İlahi bağışlar ve ikramlar iki kısımdır oğul. Eğer 99 esmayı iyi bilip anlarsan isimlerden kaynaklanan bu ikramlara mazhar olabilirsin” demişti. Ve eklemişti. “Ama unutma ki ikramlar ya saf rahmet olarak ya da karışık rahmet olarak insana sunulurlar. Saf olan rahmet sunulduğu anda insana haz verir, karışık rahmet ise içerken acı tat verir ama gerçekte bu ilaç içildikten sonra insana şifa verecektir.”

Bense büyük güne öyle çok odaklanmışım ki ustamın ağzından çıkan her söze dikkat kesilmeme rağmen bazı söyledikleri bir kulağımdan girmiş, diğerinden çıkıp gitmişti.

İlahi bağışlar ve ikramlar konusunda anlattıkları da bir kulağımdan girip ötekinden çıkıp gidenler arasındaydı.

Benim aklım berzah âlemindeydi. Ruhlar âlemi ile madde âlemi arasındaki bu ara âleme geçiş yapabilirim cisimlerden uzakta ve düşünce gücünün hâkim olduğu bu boyutta sırlara vâkıf olabilirdim. Ve bu sırlarla fiziki dünyada hayal bile edemeyeceğim sıra dışı güçlere sahip olabilirdim.

Bir kere berzah âleminin kapısından geçersen zamansız ve mekânsız olarak dolaşabileceğim bir üst boyuta sıçramış olacaktım.

Orada hareket etmek bile gereksizdi, çünkü her şey hislerden ibaretti. Var olan tüm şekiller öteki âlemlerden akseden görüntülerdi.

Orası tıpkı bir ayna gibiydi. Diğer âlemlerdeki hakiki varlıklar ve mânâlar berzah âleminde latif şekiller olarak görünürlerdi.

Benim bilmediğim şey ise fiziki bedenimden ayrılıp berzah âlemine girdiğimde tehlikeli âlemlere adım atma ihtimalimin de olduğuydu.

Ben bu ihtimalin varlığından habersiz, kavuşacağım gücün hayalini kurmaktaydım.